

- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: czy art. 4 ust. 2 decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że również w sytuacji uregulowanej w art. 4 ust. 1 lit. a) decyzji ramowej właściwy organ państwa wydającego powinien ustalić jeszcze przed przekazaniem wyroku i zaświadczenia, że wykonanie kary przez państwo wykonujące będzie służyć celowi ułatwienia resocjalizacji osoby skazanej, a jednocześnie uzyskane w tym względzie informacje powinien umieścić w części d) pkt 4 zaświadczenia, w szczególności gdy osoba skazana w stanowisku, o którym mowa w art. 6 ust. 3 decyzji ramowej twierdzi, że ma konkretne więzi rodzinne, społeczne lub zawodowe w państwie wydającym?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 9 ust. 1 lit. b) decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że powód odmowy uznania i wykonania wyroku występuje również wtedy, gdy w sytuacji określonej w art. 4 ust. 1 lit. a) decyzji ramowej, pomimo przeprowadzenia konsultacji na podstawie ust. 3 tego przepisu i ewentualnego udzielenia dalszych koniecznych informacji, nie zostanie wykazane istnienie takich rodzinnych, społecznych, zawodowych lub innego rodzaju więzi, na podstawie których można by zasadnie zakładać, że wykonanie kary w państwie wykonującym może ułatwić resocjalizację skazanego?

(¹) Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L 327, s. 27), w brzmieniu decyzji ramowej Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. 2009, L 81, s. 24).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht
(Austria) w dniu 20 grudnia 2019 r. – Titanium Ltd / Finanzamt Wien 1/23**

(Sprawa C-931/19)

(2020/C 87/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Titanium Ltd

Strona przeciwna: Finanzamt Wien 1/23

Pytanie prejudycjalne (¹)

Czy pojęcie „stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej” należy interpretować w ten sposób, że zakłada ono obecność zasobów ludzkich oraz technicznych, i w związku z tym w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej konieczna jest obecność własnego personelu usługodawcy, czy też w konkretnym przypadku podlegającego opodatkowaniu wynajmu nieruchomości położonej na terytorium krajowym, który to wynajem stanowi tylko bierną usługę polegającą na tolerowaniu [działań usługobiorcy], można to miejsce uznać za „stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej” również w sytuacji braku występowania w tym miejscu zasobów ludzkich?

(¹) Dotyczące wykładni dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1) w brzmieniu nadanym jej dyrektywą 2008/8/WE (Dz.U. 2008, L 44, s. 11) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE (Dz.U. 2011, L 77, s.1).